

AV NDAN

Avreageraði við hverki

Ein avleiðing av happingini var, at Sólfríð royndi at mótmæla tilveruni við at gera balladu við eitt nú at bróta inn í ymsar bygningar og gera um seg.

- Tað var eingin, sum vildi hoyra uppá meg, so eg mátti jú avreagera uppá onkran máta. Mamma frætti onkuntíð um ymiskt hverk hjá mær, so tá bleiv eg sjálvsagt eisini konfronterað. Men hon trúði ikki altíð uppá tað, sum eg hevði gjørt, tí tað líktist ikki mær at gera slíkt, fortelur Sólfríð.

Flutti av landinum

Til endans bleiv tað ov nógv, og

Sólfríð Poulsen kláraði ikki trýstið longur. Mamma hennara tók tí stigið at flyta til Danmarkar, tá Sólfríð var 12 ára gomul. Langt burtur frá Vestmanna og langt vekk frá allari happingini. Sólfríð var tá sannførd um, at hon ongantíð skuldi aftur til Føroya.

Komin til Danmarkar byrjaði hon í nýggjum skúla í nýggjum umhvørvi í Viborg. Har var eingin, sum happaði hana. Men skaðin frá happingini í Føroyum var longu hendur, og hetta setti dám á gerandisdag hennara.

- Eg var tann stilla gentan í flokkinum. Eg tosaði ikki við nakran. Sum árinu gingu, byrjaði eg at trekkja meg burtur frá øllum. Eg

Sólfríð er upprunaliga úr Havn. Hon vaks upp í Vestmanna, men hevur búð í Danmark síðan, hon var 12 ár

skulkaði úr skúlanum og helt meg burtur frá stórum mannamúgvum. Sum frá leið kláraði heldur ikki at fara til handils, greiðir Sólfríð frá.

Angist

Sólfríð Poulsen byrjaði at ganga til sálarfrøðing, og har fekk hon staðfest, at hon hevði sosiala angist, sum enn tann dag í dag kann ávirka hana.

- Um eg eri saman við ov nógvum fólki í senn, fái eg hjarta-bankan og klári ikki at anda. Eg blívi heilt fjálturstungin. Eg havi til dømis ikki fingið mær eina út-búgving, tí eg veit, at so hevði eg aftur skulað sitið í einum skúla-flokki saman við fleiri øðrum. Tankin um kanska at blíva happað aftur ræðir meg.

Annars hevur hon verið í bólkaviðgerð, har hon hevur lært, hvussu hon á bestan hátt kann handfara sína angist fyri at hava ein so vanligan gerandisdag sum

gjørligt.

- Men mín angist liggur enn og lúrir undir yvirflatuni, og nakrar dagar ávirkar tað meg meira enn aðrar dagar. Mín angist fer ongantíð heilt burtur, men vit menniskju kunnu læra at góðtaka, at tað er ein partur av okkum, og uppá tann mátan kann mann dempa tað.

Føroyingar slatra illa

Happing er allastaðni í heiminum, men Sólfríð Poulsen heldur, at happing nærast uppá ein serligan máta í Føroyum, tí forholdini eru so smá her.

- Tað er eingin loyna, at føroyingar eru nakrar slatritaskur, sum baktala illa. Viðhvørt so gongur baktalanin hjá vaksnum fólki ikki stillisliga fyri seg, og føroysk børn hoyra tí ofta meira, enn tey av røttum eiga. Hetta gevur børnunum grundarlag at fara út og happa út frá tí, tey hoyra síni foreldur og onnur vaksin tosa

um, sigur Sólfríð, sum sjálv hevur persónligar upplivingar við júst hesum.

- Eg minnst, at vestmenningar ikki dámdu mammu mína. Eg veit ikki ordiliga hví, men eg veit, at hon bleiv baktalað nógv millum bygdarfólkið.

Vil ikki til Vestmanna aftur

Í dag býr Sólfríð Poulsen í einum lítlum býi uttan fyri Viborg í Jútlandi. Hon er í praktikk sum djórapassari á einum bóndagarði hjá einum eldri hjúnum.

Sólfríð Poulsen var seinast í Føroyum í 2012.

- Eg havi broytt meining við víkjandi ongantíð at fara til Føroya aftur, tí eg havi jú enn familju í Havn, sum mær leingist eftir. Men tá eg hugsar um Føroyar í dag, hugsar eg bara um happingina og Vestmanna. Handan bygdin, Vestmanna, er ið hvussu er eitt stað, sum eg ongantíð havi hug at vitja aftur.

Happingin fylti alt ov nógv í barnaárunum hjá Sólfríð. Her er hon átta ára gomul

Mamma bleiv nærmast vend í hurðini og fekk bara at vita frá lærarinnuni, at eg manglaði eina ommu